

Historia tego święta sięga II połowy V wieku, kiedy to w Jerozolimie w uroczystej procesji niesiono zapalone świece. Gdy ok. 540 r. wybuchła w Konstantynopolu dżuma, cesarz Justynian zarządził, aby procesję przenieść na 2 lutego i ubłagać Zbawiciela o pomoc. Pod koniec VII wieku papież Sergiusz I polecił odprawiać w tym dniu procesję błagalną. To nawiązanie do biblijnych opisów, według których 40 dni po narodzeniu Jezusa został On przez rodziców zaniesiony do świątyni i ofiarowany Panu, zgodnie z Prawem Mojżeszowym. To wówczas prorocze słowa starca Symeona, skierowane do Matki Boskiej: „I duszę Twoją własną przeniknie miecz”, stały się złowieszczą zapowiedzią Męki Pańskiej. † W niektórych kalendarzach pod datą 2 lutego figuruje święto Oczyszczenia Najświętszej Maryi Panny na pamiątkę żydowskiego rytuału oczyszczenia położnicy przez złożenie w ofierze „pary synogarlic lub dwojga gołębiat”.

W tę lutową uroczystość kończy się definitywnie czas Bożego Narodzenia, znikają z kościołów żłóbki, kończy się czas kolędowania i śpiewania kolęd.

Dzień 2 lutego zwany jest także świętem Matki Boskiej Gromnicznej. Wierni przynoszą do świątyni świece, które są święcone w trakcie Mszy świętej. Gromnice mają chronić domostwa przed powodziami, burzami i gromami.

Moc światła gromnicy

W chrześcijaństwie zapalona świeca reprezentuje Chrystusa jako zmartwychwstałe Światło świata, ale także Kościół, radość i świadectwo wiary. Krótkotrwałość i delikatność płomienia świecy często służy jako metafora samotności ludzkiej duszy i kruchości życia ludzkiego, natomiast zgaszenie świecy symbolizuje czyjąś nagłą śmierć, zaś jej dopalanie się zwiastuje upływ życia. Blask świecy odstraszać miał też złe moce czające się w ciemności. Z tych powodów zapalona świeca pojawiała się w obrzędach rodzinnych przy narodzinach dziecka, w czasie wesela, jako zapowiedź nowego życia. Powszechnie także palono świece u wezglowia konającego, co pomagało duszy przenieść się do wieczności i symbolizowało światłość wiekuistą.

„Kiedy ciężki grzmot albo błyskawice - postaw w oknie gromnicę” - powiadali nasi przodkowie, którym światło gromnicy towarzyszyło we wszystkich ważnych chwilach życia, od narodzin aż do śmierci. Ta szczególna świeca zawdzięcza swoją nazwę wierze ludu, że jej blask chroni dom podczas burzy przed gromami z nieba i odpędza wilki od zagrody. Gromnicę umieszczano kiedyś, najczęściej, nad łóżem przed obrazem Maryi, a zapalano ją we wszystkie

O dniu Matki Boskiej Gromnicznej

Wpisany przez Редакцыя
02.02.2014 00:00

święta Maryjne. Po powrocie z kościoła gospodarz obchodził z gromnicą gospodarstwo, przyklękając na każdym progu i kreśląc płomieniem znak krzyża na drzwiach, oknach oraz belce tragarzowej. Potem błogosławił gromnicą także bydło oraz trzodę.